

sere nogle ting. Vi har i høj grad lyttet til de bekymringer og mener, at vi har ryddet mange af dem af vejen.

Efter at lovforslaget nu bliver vedtaget, forestår arbejdet med at udarbejde vedtægter og udvælge bestyrelsesmedlemmer, der kan tage vigtige overordnede strategiske beslutninger om satsninger. Det er ikke alle universiteter, der skal satse på det samme. De skal udvikle deres særlige styrke både i samarbejde og konkurrence med hinanden og som deltagere i hele det internationale vidensmarked.

Kl. 14.35

Universitetsreformen indebærer gennemførelse af bachelorkandidatstrukturen. Efter den ny studiestruktur vil vi få en afrundet bachelor, der vil give anledning til, at de studerende kan skifte universitet også til udlandet.

Der bliver også mere fleksibilitet og bedre muligheder for at sammensætte de kompetencer, som man selv lige akkurat synes, man har behov for, og efter hvilket arbejdsmarked man satser på. Derfor skal universiteterne også satse meget mere på studie- og erhvervsvejledning.

Vi har stillet et par ændringsforslag, f.eks. om erhvervelse af doktorgrad. Det var et stort ønske fra universiteterne, som vi selvfølgelig gerne vil imødekomme. Et andet ændringsforslag handler om fakulteter uden institutter. I så fald varetages instituttets opgave selvfølgelig af dekanen.

Branden på Regensen har henledt opmærksomheden på, at der skal være et obligatorisk krav om bygningsforsikring. Og så indsættes der en særlig paragraf om fusionen mellem Forskningscenter Hørsholm og DTU, et stort ønske fra begge institutioner, hvor man kun kan ønske held og lykke.

Vi kan ikke støtte SF's forslag om ændring af § 17. Vi har for at undgå misforståelser understreget i betænkningen, at det stadig ikke er ministeren eller andre udefra, der kan give universitetet påbud om at optage eller undlade forskning. Både i medfør af gældende lov og af lovforslaget kan forskerne forske frit i den tid, de ikke er pålagt andre opgaver som f.eks. administrative opgaver, undervisningsopgaver og udvalgsarbejde. Det betyder, som vi understreger, at den enkelte forsker i den tid, hvor vedkommende ikke er pålagt andre opgaver, ikke kan pålægges at optage eller undlade forskning inden for bestemte områder.

Når vi nævner universitetets forskningsstrategiske rammer, som jo er nævnt i § 17, skal det selvfølgelig forstås bredt. Selv ForskerForum

har faktisk skrevet, og de er jo ellers de værste kritikere, at der nok ikke er noget at komme efter i sagen om forskningsfrihed – »formelt«, tilføjer de så, for der er selvfølgelig stadig væk nok nogle, der mener, at der er noget farligt indeni.

Det synes vi jo ikke. Vi synes, det er helt overflødigt at få indsat en paragraf om publiceringsfrihed, sådan som det er foreslået. Vi har i udvalgsbetænkningen gjort opmærksom på, at den ret allerede eksisterer i den såkaldte Bernerkonvention. Så der er ingen grund til at lave dobbeltkonfekt.

Jeg forstår ikke, at man i et ændringsforslag vil fjerne mulighederne for at tilbagekalde godkendelser og uddannelser, der har fået dårlige evalueringer. Nu gives der jo netop en større frihed til universiteterne med hensyn til deres udbud, og så må det også være under ansvar for, at uddannelserne er kvalitetsprægede, og at der skal være mulighed for at sikre, at der bliver fulgt op på dårlige evalueringer.

Vi støtter heller ikke forslaget om at opretholde magisterkonferensuddannelsen, som ikke er relevant mere med den nye uddannelsesstruktur. Der er ikke grundlag for, at humaniora for fremtiden skal nøjes med den såkaldt lille forskeruddannelse, når de har ph.d.-muligheden.

Vi ønsker heller ikke at ændre på studiestrukturen og dermed princippet om, at bachelorpåbygningen ligger til sidst. Det betyder ikke, at den enkelte studerende ikke kan få dispensation, men for os er det vigtigt, at studiestrukturen nu for alvor bliver implementeret. I en tid, hvor vi taler meget om akademikerarbejdsløshed og især inden for humaniora, vil det være et vigtigt redskab til, at vi får nogle mere fleksible uddannelser.

Det foreslås, at der skal være mulighed for et akademisk råd på alle niveauer. Det forslag forekommer at være unødigt bureaukratiserende. Der kan selvfølgelig på det enkelte universitet udarbejdes vedtægter, der nedsætter råd på alle niveauer. Men hvis man kalder dem alle sammen for akademisk råd, får man et problem med den særlige kompetence, som akademisk råd er tillagt.

Ændringsforslaget om at fjerne ordet »akademisk« i § 15, stk. 3, bygger efter min bedste overbevisning på en misforståelse. I forvejen kan akademisk råd jo udtale sig om alle de væsentlige spørgsmål om strategi og budget, og derfor vil det være en udvanding, hvis man begynder at skulle udtale sig om alle mulige detaljer, når det, som paragraffen faktisk skal sikre, er den